

"Geluid – een niet te onderschatten overlast bij windturbines"

Langere straf dan een moordenaar!

donderdag 28 september 2014

Donkere wallen onder hun ogen, haren niet op orde. Ze zijn niet fit, niet uitgerust, alsmäär geïrriteerder. Ja, de symptomen zijn duidelijk: dat is er één. Ze zijn veroordeeld tot een slechte nachtrust voor tenminste 20 jaar, een straf zonder iets gedaan te hebben. De straf van slaapttekort.

Als zij na een lange, zware dag naar huis rijdt, van het Zuiden naar het Noorden langs Eneco-stad Vianen naar Houten toe, dan zien ze het al van pakweg een kilometer of tien: vannacht wordt er geslapen of niet. Dan weten ze dat, als zij thuiskomt, de blikken van onmacht tijdens het avondmaal tussen haar en haar man over tafel schuifelen. Geen woord, want ze willen de kinderen niet beïnvloeden. De hoop leeft, de hoop dat ze het vannacht niet horen en dus wél slapen. Die hoop die leeft.

Na het avondmaal en het gebed voor de medemens, wordt er zoals elke avond met de kinderen gespeeld, drie en één zijn ze. En het zijn beiden superkinderen, hè. Ze slapen en eten altijd goed, maar ja, niet als de windturbines van Eneco in de nacht draaien. Het gezin is windturbineslachtoffer en ze maken aan de levende lijve mee waar het RIVM al in 2009 voor waarschuwde: het geluid van windturbines is veel irritanter voor de mens dan het geluid van Schiphol. En dan roept iedereen maar dat het geluid net zo hard is als dat van een koelkast. Ja, wel net zo hard, dat klopt ja. Maar het is veel irritanter en indringender, irritanter nog dan het geluid van de boor van de tandarts die zich invreet in een gebit. En bovendien: je koelkast kun je uitzetten of je kan in een andere kamer gaan slapen. Dit geluid vult het hele huis, ontsnappen kan niet,

Als er met de kinderen gespeeld is en het gezin zich heel eventjes veilig en vertrouwd heeft gewaand, dan is het zover. De kleine wijzer staat op de acht en de grote wijzer op de twaalf, zo weet de oudste nu al. Het is tijd voor tandjes poetsen, verhaaltje lezen en naar bed. Het altijd zo vrolijke ritueel is voor de ouders deze avond een toneelstukje. Een meesterwerk, want de kinderen merken niets van de blikken van onmacht in de ogen van hun ouders. De ouders weten wat er komen gaat: een onrustige nacht waarin de jongste, die het meest gevoelig is voor geluid, de oudste steeds wakker zal blèren. No escape, want waar moet je naartoe als je in je eigen huis niet veilig bent? "Papa haaltje doen?" "Ja lieverd, papa doet een verhaaltje." Een zachte kus landt op het voorhoofd van beide kinderen. "Papa doet een verhaaltje".

Het ontbijt is treurig, donkere wallen tekenen zich af bij ouders en kinderen. Het hele gezin is moe, doodop. De ouders werken allebei keihard om de crisis te lijf te gaan en als de tijd is gekomen om de kinderen naar het kinderdagverblijf te brengen, dan slaapt de kleine nog.. De windturbines van Eneco zijn om half zes stil gevallen en sindsdien slaapt hij. Zoals een goede ouder betaamt, laat de vader zijn kind liggen. Hij meldt maar weer eens ziek bij zijn werkgever ditmaal maar een griep veinzen. Moeder gaat naar haar werk toe en zal doodop terug keren. Het waait nog steeds, komt er straks weer zo'n rotnacht? Het gezin raakt steeds verder ontwricht, van de regen in de drup.

Windturbineslachtoffers, onthoudt u die term, er gaan er in Nederland honderdduizenden bijkomen in de komende vijf jaar. Met dank aan het Nationaal Energieakkoord, het paradepaardje van... ja van wie eigenlijk?